

MANDAG 20. NOVEMBER 2017

Bli abonnent!

TEATER KULTUR TEATER IBSEN SKIEN

Svart humor i dans med døden

Kamp: Kurt befinner seg plutselig midt i dramaet mellom ektefellene Alice og Edgar. alle foto: dag jenssen

Av [Hanna Kvalheim Hekkelstrand](#)

17. november 2017, kl. 21:27

SKIEN: August Strindbergs stykke «Dødsdansen» er både velspilt og underholdende i Teater Ibsens oppsetning, som hadde premiere fredag kveld.

DEL

f

...

Lokale nyheter - 5 kr for 5 uker

Strindberg skrev Dødsdansen i år 1900, og har senere omtalt det som sitt sterkeste og enkleste stykke. Stykket handler om artillerikapteinen Edgar og hans kone Alice, som på grunn av hans jobb bor nokså isolerte på en festningsøy i skjærgården. I isolasjonen har de plaget hverandre i 25 år, og de skal snart feire sølvbryllup når slektningen Kurt dukker opp fra Amerika. Med hans besøk kommer hatet og bitterheten opp i dagen, og setter dødsdansen i gang.

Selv om både tematikken og handlingen i stykket i høyeste grad er dramatisk, er den kullsvarte humoren løftet til overflaten i Teater Ibsen sin oppsetning. Dette fungerer veldig bra, og gjør tematikken lettere å absorbere for publikum.

Regien til Martin Lotherington er i høyeste grad kreativ, og gir stykket et tidløst preg. Han involverer publikum, tilfører metahumor og referanser som gjør stykket enda mer aktuelt for mennesker av i dag.

Dynamisk

Stykket utspiller seg i stor grad gjennom dialog. Dialogen mellom ektefellene er dynamisk, og enkeltreplikker bidrar hele veien til å snu stemningen fra positiv til negativ og omvendt. Disse bitende og giftige kommentarene, og måten de blir fremført på er en styrke i stykket.

Hvem som har overtaket i samtale mellom disse to, hvem som fører dansen, endrer seg i takt med dynamikken i samtalen. På mange måter fremstår de som like gode begge to. De er like kyniske, egoistiske og lite rause, og benytter enhver anledning til å vri partnerens uttalelser til noe negativt.

Veslemøy Mørkrids Alice er en mester til å levere sarkastiske kommentarer med riktig timing, tonefall og mimikk. Dette får Alice til å fremstå som en til dels hevnjerrig og slukvinne.

Humoren i stykket tillater henne imidlertid dette, slik at hun kommer fra det som spydig og ikke direkte ond. Samtidig vekkes publikums sympati for henne gjennom samtale hun har med Kurt, der hun forteller om hvordan ekteskapet hun lever i føles som et fengsel.

Like stor sympati får man ikke for Edgar. I korte glimt viser han en slags kjærlighet til sin kone, små antydninger om at han ønsker å redde ekteskapet mellom dem. Frank Ole Sætrangs får fram bitterheten og de patetiske sidene til Edgar, og lar ham balansere mellom å være hustryann og såret mann.

Jo Adrian Haavind får frem hvordan karakteren Kurt ender opp som skyteskive for ekteparet, i trekantdramaet som oppstår når han kommer på besøk. Hans sympati og forståelse flytter seg ettersom stykket skrider frem, og karakteren hans blir mer og mer nedbrutt etter hvert.

Dynamikken mellom de tre skuespillerne er fin, noe som særlig kommer til uttrykk gjennom improvisasjon.

Det er også verdt å trekke fram Signe Gerda Landfalds scenografi. Den er enkel og virkningsfull, samtidig som den inneholder elementer som knytter den til tidlig 1900-tall. Sceneskiftene glir naturlig inn i handlingen i stykket, og ved å gjøre enkle grep endres inntrykket av scenen fullstendig.

Alt i alt er stykket både velspilt, dramatisk og underholdende, og en spennende reise inn i Strindbergs verden.

Anmeldelsen er basert på generalprøven på stykket. Stykket skal på turné i Telemark og Vestfold i november og desember, før det kommer tilbake til Skien i januar.

Terningkast: 5

[Dødsdansen](#)

Bitterhet: Både mann og kone er like gode når det gjelder å meddele spydige kommentarer.